

[Høje Adam Møller]

jeg synes også, man kan vende nøjagtig det samme synspunkt om og sige, at hvis man har nogle mennesker, der begår en kriminel handling eller i hvert fald bruger materiale, som er fremstillet ved en kriminel handling, er det først og fremmest ofrene, vi skal tænke på – i dette tilfælde altså børnene. Vi ved, at i fremtiden vil det gå ud over flere børn, og vi ved, at de skader, de får, ikke bare er fysiske, men med meget stor sandsynlighed vil følge dem resten af deres liv. Selvfølgelig skal vi beskytte folks privatliv, men vi skal vel i endnu større udstrækning se på retssikkerheden for de mennesker, det går ud over, altså børnene.

Så nævnte ministeren også, at politiet ikke skal bruges til efterforskning, som vi ikke bryder os om, og vi bryder os ikke om at rode i skuffer og skabe – det er jo også meget rigtigt – og derfor skulle man passe på ikke at lave forbud, som ikke kan håndhæves. Her må jeg sige, at hvis vi skulle følge det til punkt og prikke, får vi jo store problemer. En af ordførerne var heroppe og omtalte vores narkolovgivning, som vi jo heller ikke kan følge til punkt og prikke; der er faktisk mange mennesker, der besidder og bruger narkotika, uden at det lykkes politiet at få fat i dem alle sammen. Der er også masser af mennesker, der begår hæleri, og politiet får heller ikke fat i dem alle sammen; der er masser af mennesker, som overtræder våbenloven, og politiet får heller ikke fat i dem alle sammen. Hvis det faktum, at vi ikke kan sikre os, at alle, der bryder loven, kan sættes under lås og slå, bliver brugt som argument mod at indføre lovgivning, må jeg sige ligeud, at jeg mener ikke, det argument er stærkt nok til, at man skal afvise forslaget.

Socialdemokratiets ordfører, fru Lissa Mathiasen, sagde, at forslaget var et slag i luften, og hertil har jeg to bemærkninger. Vi kan konstatere, at i hvert fald i Norge og Tyskland har man vedtaget et nøjagtig tilsvarende forslag, og der er stærke kræfter, der arbejder for, at det også skal ske i Sverige. De, der har hørt nyhederne fra Ritzaus Bureau i dag, ved, at tv-skærmene i New York natten mellem tirsdag og onsdag blev ryddet i den bedste sendetid; man bragte netop en udsendelse, hvor Danmark på en meget ubehagelig måde kom på alle new yorkeres tv-skærme – der er tale om ca. 12 millioner mennesker – og udsendelsen behandlede netop overførsel af børneporno via

video og computere. Alt dette materiale om misbrug af børn er altså fremstillet og overført direkte fra Danmark og blev omtalt i det program, der hedder »Inside Edition«, så jeg mener i hvert fald, at også af hensyn til Danmarks anseelse vil det være godt, at vi gør alt, hvad vi kan, for at forhindre, at den slags bliver eksporteret til andre lande, som jo har en anden lovgivning.

Fru Ebba Stranges indlæg har jeg sådan set kommenteret i en kort bemærkning.

Til hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet vil jeg også sige tak for den overvejende positive modtagelse. Der var naturligt nok nogle spørgsmål, bl.a. spurgte hr. Tom Behnke, om man eventuelt ville se på strafferammen, som i øjeblikket går op til 6 måneders fængsel for at producere og sælge børneporno. Det vil vi i hvert fald godt være med til at se på og overveje, for man vil kunne se af beslutningsforslaget, at vi har ikke villet lægge os fast på en strafferamme for køb og besiddelse. Det skyldes netop, at der selvfølgelig skal være en eller anden harmoni, hvis man kan kalde det sådan, mellem de to strafferammer, og det er vi meget villige til at se på.

Så spurgte hr. Tom Behnke også – med al den erfaring og ekspertise, han har fra sit private virke som politimand – om man overhovedet kan bruge loven i efterforskningen, hvis den bliver gennemført. Kan man ikke bare sige, hvis det materiale bliver opdaget ude i hjemmet: Det er ikke mit, det er min kones eller mine børns, eller det var en tilfældig ven, der efterlod det bag reolen; det har jeg aldrig set før. Det kan man selvfølgelig godt, men her har jeg nu rimelig stor tiltro til, at politiet nok skal finde ud af det. Og hvis argumentet skulle være rigtigt, hvad så med narkotikaen, der bliver fundet? Hvad med våbnene, hvad enten det er knive, gaspistoler, totenschlægere eller pistoler? Hvad med hælervarerne og tyvekosterne? Problemet er jo ikke spor anderledes, for her kan man også hævde, at det er konen eller børnene, der har gjort det, eller at det er vennen, der har efterladt alle de 100 par helt nye Adidas-sko. Men jeg tror, politiet kan klare problemet.

Så spørger hr. Tom Behnke: Vil man også forbyde gamle film og gamle videoer, hvis beslutningsforslaget bliver gennemført? Skal de også forbydes? De er jo i virkeligheden frem-